

Тялото на бляна

Тодор Биков

Минко Танев е поет емблема. Името му олицетворява съвременната пловдивска поезия в един от перфектните ѝ варианти. Стиховете му са белязани от ярка естетическа идейност и своеобразна архитектоника. Те представляват хармонични поетически констелации, които въздействат и с форма, и със съдържание.

Под перото на Минко Танев, оживява типизирана сетивно-конкретна и нюансирана нагледност, която обобщава характера и чертите на различни предмети, явления, процеси, хора. Микро- и макрообразността – художествената „плът“ на произведенията му, поражда естетическа наслада, защото разкрива идейно-емоционални истини и води до съпреживелищен катарзис, структурирана е и е поднесена по законите на красотата и високите стил.

Тематиката, която поетът разработва, е предимно лирическа. Тя е богата палитра от пориви и чувства и релефно отразява душата и света, като разгръщането и развитието на образите следва вариациите на емоционалния градус и вътрешната логика на лирическия сюжет. Стихотворният ритъм е многофункционален. Сам по себе си той не носи определено смислово или емоционално значение, но взет заедно с другите особености на стихотворната реч, засилва една или друга интонация, придава по-особено звучене, по-контрастна изразителност на мерената реч и нейното лирическо съдържание. Ритъмът върви ръка за ръка с лексикалния, синтактични, интонационни и звукови средства, като косвено спомага по-ярко да се предаде идейно-емоцио-

налното послание и така допълнително въздейства чрез организацията и съразмерността на литературната реч.

„Небесен блян“ е поетическата оратория на Минко Танев. Върх и мащаб на твореца. Висините, които поетът е превзел в борба със себе си и света, са отчетливи степени на творческа воля и разкриват различни равнища на създаване, устремено към съвършенство и красота. А красотата е знак на победа в сблъсъка с препятствия. Докато истината е разумът, който се развива като абсолютен дух, изкачвайки се спираловидно нагоре до непосредствено самосъзнание, красотата е интуиция – проблясва огнен меч и пише пламенните си истини върху сенчестата страна на духа, за да я освети. Всичко това придава на поета възлнуващия образ на воин, който едновременно е в перманентна атака и кръгова отбрана, но с ясна посока на действие и съзнание за ценност и значимост на избрания път:

*Сам със Словото съм. Сам
и пред кръста.
Чудото да пресъздам
земетръсно.*

*Вулканични върхове
в мен изригват
и безкраят ме зове
в звезден цикъл.*

*В лоното на любовта
падам ничком.
И сияйно затреща
Бог във всичко.
/„Светлинни разпятия“/*

Всичко Друго и всеки Друг извън

красотата е зло, което трябва да се преодолее и животът да продължи да се самозаражда в борба. Защото битието всъщност е победа, доминация, трайна хегемония на волята, а свободата е битка със света и себе си, за да се надмогне страданието от временната слабост чрез хармония и любов, чрез светлина:

*Изплуват формите размити
от призрачните глъбини –
гигантски сблъсък на звездите
нощта до дъно проясни.*

*И ни разделя. Без пощада.
Възвисяна. И мнима. Смърт.
И се въздига. И пропада.
Светлинната вълна. Отвъд.*

*Предчувствах бездната, прибож
и грохот лунен ме зове.
Небесна моя. Свидна моя.
Чрез теб общувам с богове.
(„Бдения“)*

В стихосбирката „Небесен блян“ Минко Танев е поновому социален, хуманен, чувствителен и автентичен. Интимните му лирически произведения въздействат с топлината и трепета от чисто духовното съприкосновение и общуване. Творчеството му обаче е неделимо в естетико-философската си компактност. Цялото е по-богато от частта и да е своя част и само в него откриваме и ще откриваме превъплъщенията на самобитния творчески натюрел.

Чисто стилистичен белег, който също приобщава поета към майсторите на поетическото слово, е изключителната синтетичност на изказа му. Авторът твори без излишна дума, дори за-

Танев, Минко. „Небесен блян“. Издателство „Българска книжница“, С., 2013 г.

петая, което придава простота, конкретност и изключително въздействие на поетическите му послания. Убедете се сами – „Прилив“:

*Безвреме. И празнота.
В душата.
Върни ми, Боже, любовта
разпната.*

*Насилието изтръгни
от корен –
не искам да съм мъченик
притворен.*

*С вълната слънчева печал
разлей ме
върху брега осиротял
без Ейми...*

Със стихосбирката си „Небесен блян“ Минко Танев умело изразява богатата си творческа личност и успява да превърне съкровениите си блянове в осезаема и ярка действителност.

Димитър Атанасов - опит за портрет

Милена Видралска

Димитър Атанасов е среден на ръст, с прошарени светли коси и сини очи. Изглежда на толкова, на колкото е. Или поне той така си мисли. И все пак, колкото и да е неизбежно, му е трудно да повярва, че е на 60. Уж ги е отлагал колкото е могъл, накрая пак се изправя пред шестата десетка. И се цели в самия център на мишената. Преди да стреля обаче се концентрира, за да събере мислите си. Време е да се обърне назад, да види оставя ли пътина в дълбокия сняг на годините, има ли някакви стълпи, някакви белези поне да показват, че е пресякъл времето. Ами ако няма никаква следа след него?

Човек трябва да има представа за смисъла на живота, да се стреми да го изпълни със съдържание. Иначе всичко е напусто. Може да е кривнал от

своя път, ще се обърне, ще се огледа да види накъде е. Ако трябва да смени посоката и да продължи напред – сега е моментът. Макар че на него му се струва, че не се е отклонявал, следвал е себе си.

Радва се, че не е бил сам, редом с него е крачила и съпругата му Венера. Двамата заедно теглят впряга с товара на техния живот. Тя е преводачка с английски и френски език. Имат двама сина, и двамата са изкласили – единият преводач с английски, другият е програмист, компютърен спец. В България са и не мислят да я напускат.

Колкото до професионалния път, работил е предимно в системата на културата. Бил е специалист в Окръжен съвет за култура – Силистра и Пловдив, секретар на Клуба на дейците на културата в Пловдив, секретар на читалище „Възраждане“ в Старинен Пловдив, журналист в различни издания, все ежедневници – от репортер, шеф на екип култура до заместник главен редактор. Бил е два мандата общински съветник, а в момента е омбудсман на Пловдив.

Роден е в Силистра, но животът му е свързан с още няколко града, все столици – служил е моряк в морската столица Варна, в старата българска столица Велико Търново и завършил университет – филология и история, а в града на тепетата – Пловдив, столицата на Източна Румелия, е преминал повече от половината от съзнателния му живот. Обича ги всички, но в Пловдив продължава да е влюбен, макар че към

Силистра изпитва особен сантимент.

Приятелите му винаги са били от творческите среди – артисти, художници, писатели, музиканти. Общувал е с Йордан Радичков, Генчо Стоев, Димитър Казаков – Нерон, Анжел Вагенщайн. Самият той е артистична натура, има афинитет към всички изкуства, но признава пристрастието си към театъра, киното, изобразително изкуство и литературата. Личните му области на проявление не са никак малко, той е писател, поет, драматург, литературен критик, журналист. Смята, че писането му е първата природа, макар че креативност и инициатива е проявявал във всяка една работа, която е работил. Където и да отиде, с каквото и да се хване, винаги съумява да раздвижи атмосферата и да придаде съдържание на длъжността, която заема или институцията, която представя.

Но писането е нещо друго – не, не е хоби, а начин на живот, стремеж за самосъвършенстване и себедоказване, осмисляне на света и себе си. За 35 години творческо присъствие има шестнадесет издадени книги, единадесет пиеси, множество публикации в различни печатни и електронни медии. Книги и отделни негови творби са преведени и издавани в Германия, САЩ, Канада, Франция, Италия, Русия, Сърбия и Турция.

Носител е на престижни награди и отличия за литература и драматургия, сред които „Южна пролет“, „Пловдив“, „Светлоструй“, „Иван Радоев“, „Нова българска драма“, на СБП и др. Член е

на три национални творчески организации – Съюза на българските писатели, Съюза на артистите в България (секция драматургия), и Съюза на журналистите. Председател е на Дружеството на пловдивските писатели.

Димитър Атанасов безспорно е личност с обществена значимост. Оказа се, че неговият публичен образ всъщност не се различава особено от неговото същинско „аз“. Като човек е добродушен и сърдечен. Винаги е готов да помогне, да подаде ръка, да окуражи и подкрепи. Намира живота за смислен когато постигне нещо за другите. И това е от съществено значение, водеща мотивация на поведение. Благороден по душа, той умее да се раздава. Не е колоритна личност, но пък е разумен и улегнал, с рефлексивно чувство за справедливост. Не случайно е зодия Везни. Верен приятел, стабилен и уравновесен, на него винаги може да се разчита. Не понася празнословието, самият той не обича да говори много, явно знае цената на думите. Не търси евтими изяви. При него няма изхвърляне и елементарно самохвалство.

Много хора го познават като изтънчен ценител на виното. Никога не е бил аскет, напротив, възприема се като бохем и смята, че нищо човешко не му е чуждо.

Тази анкета е едно приключение. Да пътуваш назад в годините с такъв интересен събеседник е повече от изкушаващо. Надявам се, че и за читателя ще бъде интересно преживяване.

На кого и как да се помоля...

Актуалният Фурнаджиев или Септември 23-та след 90 години

Константин Еленков

от настръхнал и черен народ.
(Дъга)

...Като че днес е казано това:
На кого и как да се помоля,
та да тръгнат в мирна скръб пред мене
моите два безценни сиви вола...

Стиховете са от стихосбирката „Пролетен вятър“ на 22-годишния тогава (1925-та) Никола Фурнаджиев.

Това е пролетта след злокобната есен на 1923-та, която ще тегне над съдбата и творчеството му до сетните му дни:

Тревожни, мрачни, каменни блестя
на Невски само златните кубета.
(Нощем)

Какво е станало с младия човек, какво се е случило в душата му?

В последните си дни Георги Джагаров ми разказваше интересни истории от преживяното. Някои от тях бяха свързани с Фурнаджиев. Загаташе за лична драма на поета, дала според него отражение върху септемврийските му стихове.

...Мъртвец изрових –
то беше с ужас пълен ден
и като кърваво олово
блестеше свода озарен.

(В нивята)

...През пролетта на 1925-а година, годината на терора, Фурнаджиев пребивава за кратко в Дирекция на полицията. Така че излишно е да питаме не е ли рано да влязат в поетовата душа неволите и скърбите народни.

Нещо черно е легнало в пътя ни,
нещо страшно в душите тежи.
Гледат погледи в мъка помътнени
и езиците съскат: руши!

(Мъка)

Тук има нещо от Пушкиновите стихове, които Достоевски слага за мото на романа „Бесове“:

Ни следа, тъма проклета!
Сбъркали сме пътя, знаем!
Бяс ни води из полето,
мята ни насам-натам...

Ето как е у Фурнаджиев:
Сега е паднал черен, лепкав прах.
Душите пуста чула ли удари?

Като след тежък и огромен грях
вървят в мъглата хора и стражари...

Най-силни в стиховете на Фурнаджиев са чувството и мисълта за грях.

Той не е религиозен като (или колкото) Разцветников („Каин“ и „Удавници“) от стихосбирката „Жертвени клади“ (1924), но чувството за грях и греховност владее стиховете му от онова време.

„На кого и как да се помоля...“ е не молитва, войната е лишила от тази благодат героя на Фурнаджиев, който не знае нито на кого, нито как да се помоли. Формално погледнато, тук дори въпрос няма, има едно самоокайване, и пълно отчаяние. Волоните, този синоним на убийствен труд, са въздигнати до ангели небесни. Както е в народната песен.

Какво ли време, наистина, е б и л о,
за да въздъхне поетът така:

Боже Господи, в мойто кандило
свети кръв вместо Божие масло.

Боже Господи, страшно и глухо
стене във побеснелия вятър.
С нокти кърта зеления мухъл,
облепил като с ужас стената.

(Ужас)

При това Фурнаджиев не е от сантименталните ни поети; стиховете му тежат от усещане за мисия и съдбовност. Сякаш мора бе спряла в душата ми, сякаш тъмна безумна любов, по-голяма от мен, от земята ни ...

От небето червено извираше
непокорна и зла светлина...

Залюлян беше душният каменен град

Това сближаване на космическо и интимно-съкровено е без прецедент. Няма аналог и огрубяването, за което Гео Милев подканяше; нощта е сравнявана с бивол, черна е светлината дори,

а и сводът небесен...Тия видения, както предполага Г. Джагаров, са почерпани от реални преживявания:

...Мъртвец изрових,
то беше с ужас пълен ден

(В нивята)

Никой не е задавал толкова много въпроси в поезията ни – писа Тончо Жечев в предговора към сборника стихове „Пролетен вятър“, издание на „Христо Г. Данов“, Пловдив, 1981 г.

Всички въпроси на Фурнаджиев от тогава са и наши въпроси днес: „Де е народа и де е земята бунтовница, де сме, о мое печално и равно поле!“

Във тоя час, във тоя град – къде?

Къде сред тая пустота?

Какъв възторг ще ни кърми сега?

„И народът беше друг, България станна друга.“ (Т. Жечев, в пос. предговор). Тази бъркотия е и в поетовите сърца, тя е причина да потърсят Бога – Висшия съдник и помирител; О, Господи, пази ни здрави още и дай ни хляб, и дай ни родна къща.

а пък вече Господ над земята
жерави и топъл вятър праща.

(Предпролет)

Впрочем, нещо обичайно е в септемврийската поезия на Фурнаджиев да види молитвено нащепване на слова за проща, за помирение и опрощение.

Фурнаджиев не взима страна, не обвинява, нито оправдава. Но той е против безсмислието на бунта. При-

родата на поета е изначално чужда на кръвта и насилието. От друга страна, поетовата душа е лесновъзпламенима, и когато до нея се докосне стихията на бунта, тя може да пламне и да изгори в огъня и. Примерите в това отношение са достатъчно ярки: Блок, Маяковски, Гео Милев, Христо Ясенов, Валпаров...

Фурнаджиев е от изключенията. Не-

е посветено на Ангел Каралийчев, който така и не можа да помири идеята за „доброто“, което носи революцията, с мъката и насилието, с кръвта и трагедията народни.

В годината, когато излиза „Пролетен вятър“, излизат и сборникът „Ръж“ на А. Каралийчев, и „Септември“ на Гео Милев. Година преди това – „Жертвени клади“ на А. Разцветников и „Палач и злодей“ от Антон Страшимиров – сборник с есета и размишления, отзвук на събитията от 1923. На следващата, 1926-та, пак Страшимиров пише „Хоро“ – остро и открито разобличение на клането от 23-та.

За нас обаче си остава загадка мрачният, „тежкият“ Фурнаджиев. При него я няма категоричността на Гео –

„с възгата и лостове ще смъкнем небесните мостове!“

„Земята ще бъде рай, ще бъде!“

и пр., и пр.

Подобна императивност е непозната на Фурнаджиев;

ето неговият въпрос:

На кого и как да се помоля,
та да тръгнат в мирна скръб пред мене
моите два безценни сиви вола?

След кървавите септемврийски дни и нощи хората, а още повече поетите, не вярват, че ще дойде пролет, ще настъпят мирните дни на оран и сеитба. („Кладенеца скръца като съвест“)

О, каква бе мойта страшна орис,
моята мъка, Господи, войнишка?
С никой вече нищо не говоря,
в къщи крия тъжните въздишки.

Единствено в „Пролетен вятър“, стихотворението, дало наслова на стихосбирката, просветлява:

...а пък вече Господ над земята
жерави и топъл вятър праща.

Още по-ясно това чувство ще се появи в стихотворението „Дете“:

И аз тогава – верен син – ще спра,
с надежда във сърцето ще се моля;
далеч ще видя златната зора,
а пред зората два огромни вола.

Ще видя как пред тях едно дете
върви със поглед чист и в бяла риза
как равнината пее и расте,
как слънцето над нея бавно слиза.

Като реплика на Фурнаджиев звучат едни стихове на Левчев:

Последната религия сега
това си ти, поете.

Но само ако мислиш за детето!

Р. С. В първите години на демокрацията
полк. Славейко Георгиев от С.
Бъзрия ме питаше: „Коста, кой че сее?“

Това питаше той, офицерът от Трудови войски.

И днес този е въпросът на въпросите!...

нови книги

Емил Елмазов,
„Изначалният хляб“, Изд.
„Сатори Ко“, С., 2013 г.

През последните години на миналия век Емил Елмазов основава резерват „Билкаря“ в Боженския балкан върху 150 декара изоставени земеделски земи и гори. Сравнителната защитеност на територията му дава възможност да изучава и съхранява ендемитите (местни видове) от хранителната и лечебната флора на Средна Стара планина. Финансира разработките си, като открива няколко дрогерии и билкови аптеки, за да предлага в тях продукцията на биодинамичното си земеделие. Обезлюдяването на Балкана го кара да търси нов поминък за местните хора. В условията на 700 м надморска височина Елмазов успява да създаде градини от казанлъшката роза и да одомашни дивото жито еднозърнест лимец, което открива на малко находище в Родопите. Цели 12 години са му нужни, за да умножи семената на лимеца на територията на резерват „Билкаря“. После заедно със своите сътрудници той ги разпределя за възпроизводство във всички краища на България. Така на българската трапеза се завърна изначалният хляб на Балканите с особено високи хранителни и лечебно-възстановителни качества.

Елмазов освен че е член на СБП и председател на Съюза на билкарите и производителите на живи храни. Автор е на десетина книги, между които „Лимецът – изначалният хляб“, на романи, разкази, публицистика. Някои от тях са награждани и преведени в чужбина.

От издателя

Всичко си има цена

Емануел
Икономов

Свети Петър гледеше замислено дългата си бяла брада, докато чакаше поредната група новопристигнали. Когато тя се зададе отдолу, той отключи портите на Рая.

Отмяташе в списъка един по един праведниците и ги пускаше в райската градина. Повечето само му се усмихваха и кимаха глупаво, преди да влязат. Неслучайно бяха попаднали тук.

Когато най-накрая се приближи бабаит със златна верижка и ланци, Свети Петър го изгледа въпросително. В списъка му не бе останало незадраскано име.

- Здравсти, дядо - поздрави го мъжът. - Аз съм Марко. Разбирам, че ме няма записан, но мисля, че ще успеем да се споразумеем.

Юнакът свали от дебелия си врат пропорционално дебелия верижка от чисто злато и я подаде на пазача, който я пое така, сякаш взимаше в ръцете си змия. Когато не забеляза у белобрадия друга реакция, Марко откачи и ланците.

- Това ще стигне ли? - попита.

- Да стигне за какво?

- Да ме пуснеш.

- Че аз дори не съм те хванал - отвърна Свети Петър.

- Да ме пуснеш в Рая - уточни бабаитът.

- Сигурен ли си, че го желязеш? -

дойде изненадващ въпрос.

- Разбира се. Нали всички онези преди мен влязоха.

- Ти не си като тях - забеляза пазачът.

- Знам. Но и аз искам.

Старецът вдигна рамене и му кимна към портите.

Марко побърза да влезе, преди да са се захлопнали.

Свети Петър прибра в пазвата си златото и извади бележник с изтъкрана подвързия и подгънати зъглчета. Вписа в него името, после направи отметка на последната страница.

Още трийсет и седем хиляди шестстотин деветдесет и трима и ще мога да кандидатствам, рече си той.

Когато се озова вътре, Марко се озърна наляво и надясно. Градината бе пълна с хора, които кротко седяха под дърветата или се разхождаха бавно като в транс.

- Всички новопристигнаха да се подредят на опашка! - нареди ангел с големи крила, качнал върху една арка над пътеката, водеща към двора. - Всевишния ще ви приеме, за да ви поздравя с добре дошли.

Когато след време дойде на Марко, той влезе със страхопочитание в големата зала, която му се стори доста студена. Забеляза камини в двата ъъ края и се запита защо не ги запалят.

Всевишния му направи знак да се приближи, огледа го, после рече:

- Значи ти си Марко. Добре дошъл!

- Добре заварил! - отвърна по навик.

- Почерпи се! - покани го домакинтът.

Докато бабаитът се маеше, той му посочи две ниски масички, върху едната от които имаше купички, а върху другата - чаши, после даде знак да влезе следващият.

С купа и чаша в ръце Марко излезе на терасата, от която се откриваше панорама гледка към райската градина. Сложни съдината, направена сякаш от глина, върху широкото перило и вдигна чашата, която изглежда бе от същия материал.

- Не се чуди толкова - обади се ангел, седнал с провесени крака на каменната ограда. - Едно време купичките бяха от порцелан, а чашите - от кристал, но хората ги изпочупиха от невниманието и неспособността, че като свършат, ще се наложи да бъдат подменени.

- С пръстени съдове ли? - попита юнакът.

- С каквото има на пазара или за каквото стигнат средствата.

Марко отпи от чашата и за малко не изплю глътката.

- Вода?

- Ти какво очакваше?

Надникна в купичката и видя в нея жито. Налапа две-три зърна и ги сдъвка. Стори му се недоварени и той сподели откритието си с ангела.

- Всичко се готви по бързата процедура, за да се пести енергия в кухнята. Затова често храната е недоварена.

- Затова ли не се палят и камините в двора?

- Да. Няма дърва, а Всевишния все не разрешава да се секат ябълковите дръвчета. Поне да даваха плод.

- Че те не дават ли?

- Не, откакто той ги кастрира, след като Адам и Ева дръзнаха да изядат една-едничка ябълка без негово позволение.

Марко не бе чел Библията, но бе чувал чачената сред крадците история за първите похитители на нещо чуждо.

- Какво правят хората тук? - посочи той към налягалите по тревата.

- Пестят си силите.

- За какво?

- Не се знае кога отново ще има нещо за хапване след първата почерпка.

- Ами тези, които се разождат?

- Навярно са се схванали от легане и се раздвижават.

Новодошлият побърза да омете недовареното жито от купичката, което преглътна с помощта на хладката водичка. Ангелът продължаваше да си клати краката от перилото.

- А ти можеш ли да летиш? - поинтересува се Марко.

- По принцип да. Когато има гориво за мотора на крилата.

- И такова ли не се намира?

- Не. Особено откакто Велзевул за пореден път му вдигна двойно цената.

Бабаитът се запита правилния ли избор бе направил да дойде тук. Ако бе грешка, то тя му бе струвала доста скъпо. Тежката метална решетка се спусна с трясък зад гърба на новодошлите. В първия момент на Ганьо му се стори, че отворите в нея са достатъчно широки да се провере обикновен човек. Но след като се забиha в пода, прътите бързо почервеняха и той си даде сметка, че докосването им можеше да му струва живота.

Засмя се. Живота ли? Та Ганьо вече бе мъртъв и се бе озовал в Ада, което не го изненада.

- Всички новобранци да се строят за разпределение на задачите - кресна черен като въглен дявол с червени очи като главни на прясна жаравна.

Защо ли човек си мислеше, че като умре, работата ще свърши?

Но не това бе страшното. Ганьо видя, че докато рогатият обикаляше със списъка си редиците, някои се навеждаха към него да му пошущат нещо. От време на време си стискаха ръце с командващия парада така, че лицата им се сгърчваха. По-интересното бе, че след това сякаш нещо проблясваше за миг в ръката на дявола, преди той да я пъхне в огромните джобове на комбинезона си.

На Ганьо му стана ясно и без да е много съобразителен. Подкупите вървяха и тук. Навярно за по-добри места. Какви ли бяха те в Ада? Може би някъде, където не бе толкова жестоко като край казаните с разтопен метал. Или в някой тунел, където става течение. За съжаление той нямаше нищо, което да предложи за рушвет.

- Ганьо! - дойде неговият ред.

Дяволът стоеше пред него и го гледаше въпросително. Какво ли очакваше?

- Работил си приживе като данъчен инспектор, така ли е?

- Да.

- И нищо ли няма да ми предложиш?

Мисли зашучаха трескаво в главата на Ганьо. Освен злато и скъпоценности, с каквито не разполагаше, нямаше представа с какво би могъл да заинтересува рогатия. Съмняваше се, че тук ще им плащат за работата, още по-малко с пари.

- Десет процента - рече той въпреки това.

- Двайсет! - парира катранено черният.

- Петнайсет!

Главните в очите на оня присветнаха.

- Изчакай ме там в края.

Ганьо не знаеше какво да очаква, но чинно се запъти към дъното на залата.

Когато разпредели работата на новодошлите, дяволът дойде пак при него. Огледа човека, после раздвоеният му език облиза едновременно и двете му устни - с единия край горната отляга надясно, а с другия - долната в обратна посока.

- Ще проверяваш качеството и количеството на разтопения метал в казаните - обясни той. - Мен лично не ме интересува какво е на практика, за това ще трябва да се споразумееш с приемника на склада. Ваша е отговорността как ще си свършите работата, така че Велзевул да не ви прати в котелното долу.

- От мен какво се иска? - осмели се да попита Ганьо.

- Петнайсет процента от това, което изкараш, докато проверяваш.

- Ясно.

- Много добре. Разбрахме се.

Осемдесет и пет процента доходност! Не само в община или министерство, съмняваше се, че дори в съда или в парламента могат да изкарат толкова.

Рогатият се извърна да си тръгне, когато бившият данъчен инспектор се сети да пита:

- Приемчикът на склада човек ли е?

- Не, дявол. Като мен.

- Каква му е мизата?

- Двайсет и пет.

Оставаха шейсет процента. Отлично.

- И двайсет и пет за профсъюза - допълни черньото.

- Какъв профсъюз? - учуди се той.

- На комисионерите. За да те допуснат до тази работа, трябва да му станеш член.

Замисли се. На Земята нямаше такъв. Изглежда никой не се бе сетил да го осъне. Имаше ли шанс човек да запомни тази информация и да се възползва от нея при следващото си

преараждане?

От друга страна, около една трета от взетото бе приличен приход.

- Това ли е? - попита накрая.

- Само не забравяй да си платиш данъка.

- Данък ли?

- Ами да - отвърна дяволът. - Двайсет и пет процента. Върху доходите. Откъде иначе Велзевул ще печели?

Ганьо за пръв път чуваше за данък върху подкупите.

След всичко сякаш да му останат все пак пет процента. Ако работеше усърдно, можеше да са му достатъчни. Реши, че не беше зле за начинаещ в Ада.

Един ден Свети Петър отиде с тейфтера си при Велзевул и предложи да му върне дръшките, които бе пусал неправомерно в Рая. В замяна искаше пост като пазач на входа на Ада, дори и да работи на смени. Доколкото му бе известно, мястото не бе от най-горещите, а храната определено бе по-добра.

- Защо мислиш, че ще се съглася да ги приема? - опита да спазари по-висока цена Велзевул.

- Защото винаги ти трябва работна ръка.

- Мога да въведа машини вместо да разчитам на хората.

- Техниката се изнася и поддръжката ѝ струва скъпо - забеляза Свети Петър. - А накрая не ти остава друго, освен да я изхвърлиш. Докато след кратък отпусък на Земята душите се връщат заредени с нови сили да ти работят.

- Колко си ми събрал?

- Колкото поиска.

- Не стигат.

Белобрадият старец бръкна в пазвата си и извади вързоп.

- Какво има вътре? - полюбопитства Велзевул.

- Злато и скъпоценни камъни - и двамата знаеха, че само те оцеляваха, след като хората минеа през Чистилицето да се отърват от земното си замърсяване.

- Дай да ги видя.

- Твои са, ако ме назначиш.

Изглеждаше се изпитателно. После шефът на пъклото протегна ръка.

Свети Петър си отдръгна. Постите му бяха свършили най-накрая.

нова книга

Георги Стоянов-Бигор.
„Аеронавт от село Варвара“.
Изд. „Изток-Запад“, С., 2013 г.

Пътуваш, обикаляш, виждаш нови земи, нови селища, друг свят, други умове, други хубости. А като се завърнеш у дома, оказва се, че не докрай си забелязал например очарованието на тревясиял двор. Избуяли са подрастлящи, лопен, пелин, живовил, здравец и помежду им се синее една Незабравка. Отде се е взела, как е могла да разхубави света?

Чакало те е едно Цвете, Цветче, Цветенце.

ИМАНЕТО МИ

От моя дванайсети етаж имам правъгълен къс Синьо небе, един парцел от безкрая. Малко ли ми е?

ЩАСТИЕ

Цъфнала вишна, весело небе.

И един син, най-красиво синия поглед.

И засмеаност, най-хубавата... огреяла света.

Авторът